

1887, som er det Nar, da der har været udført mest Sukker, og da indførtes der i Norge i alt 24 Mill. Pbd. Selv om vi tage med det Sirup, der indføres, hvad der ikke spiller nogen Rolle, saa bliver det kun til, at ethvert Individ i Norge af Sukker og Sirup forbruger c. 15 Pbd. Men hvorledes forholder det sig til Forbruget i Danmark? Heri Danmark forbruger gennemsnitlig hvert Individ over 30 Pbd. Sukker. Hvorledes kan det ærede Medlem saa tro, at hele dette store Overskud skulle fordeles paa de rige her i Landet, at vi for de fattiges Vedkommende skulde holde os til de allerlaveste Satser i Norge og lægge Resten over paa de velhavende? Det er i Sandhed en forunderlig Slutning, det ærede Medlem her er kommet til. Men der er mange andre Grunde, der tale imod det ærede Medlems Statistikk. Vigefom det ærede Medlem har benyttet sin Novemberferie til grundig at undersøge disse Forhold, jaledes har ogsaa jeg benyttet den i lignende Retning, og jeg er da saa heldig, at jeg har haft en virkelig Statistikk, der støtter sig paa Købmændskontrabøger. Selvfølgelig er det kun for en lille Kreds, en lille Egn i et Sognt med en 12—14 Arbejdsfamilier. Efter denne Opgørelse, som passer for denne Egn, men som jeg ikke tør påstå, passer for hele Landet, viser det sig, at Husmænd og Indsiddere paa Landet have brugt fra 13 til henvend 30 Pbd. aarlig pr. Individ. Dette er noget andet end det, man finder i Løge Sprengens Bøg. Endnu er der een Grund, der taler imod det ærede Medlems Statistikk. Hvis vi gaa ud fra det ærede Medlems Tal, at Smaafolk bruge 5 Pbd. og de velhavende 50 Pbd., komme vi til et underligt Resultat, naar vi gøre et Regnestykke. Jeg kommer til et endnu underligere Resultat end det ærede Medlem fra Bornholm (Blem). Jeg gaar ud fra, at vi ikke kunne regne mere end $\frac{1}{4}$ af den danske Befolkning til dem, det ærede Medlem regnede for de mere velhavende; men saa saa vi det Resultat, at Husmænd og Indsiddere bruge aarlig ca. $8\frac{1}{2}$ Mill. Pbd., og at de mere velhavende bruge 25 Mill. Pbd., men dette tilsammen lagt udgør kun $33\frac{1}{2}$ Mill. Pbd. Sukker. Det ærede Medlem har altsaa i sin Statistikk beregnet sig fejl et lille Kvantum Sukker af ca. 30 Mill. Pbd. aarlig. Det ærede Medlem fra Rjøge skylder os Oplysninger om, hvor han har de 30 Mill. Pbd. Sukker, hvor de have forskullet sig i den Statistikk, han fremskillede. Han maa have glemt dem et eller andet Sted, og de maa kunne findes, naar der søges efter dem; jeg tror heller ikke, det ærede Medlem vil kunne holde paa dem; den ligger i hvert Fald over mine Kræf-

ter, og jeg skal gaa over til det, der var Kærnepunktet i det ærede Medlems Kritik i Gaar, nemlig, at det var en Uretfærdighed, der prægede det foreliggende Lovforslag. Hvori bestaar denne Uretfærdighed? Jeg har søgt at gøre mig det klart, thi af det ærede Medlems Foredrag var det ikke klart. Ligger Uretfærdigheden deri, at der fordres en Olfstat? Er det i og for sig Skatten paa bagerst Ol, der er en Uretfærdighed, eller ligger Uretfærdigheden deri, at den kompenseres med Skatten paa Sukker? Thi et Sted maa den jo være. Hvis vi gaa ud fra, at en bagerst Olfstat, og for sig er en uretfærdig Skat, maa jeg rigtignok tilstaa, at jeg er meget forbavset over al den himmelraabende Uretfærdighed, der findes her i Folketinget. Nu har Folketinget den ene Gang efter den anden sagt, at det vilde give en bagerst Olfstat til Vættelse for Skatten paa Livsfornødenheder, og det ærede Medlem har siddet her i Tinget og hørt det og ikke rejst en advarende Røst imod det, ikke et eneste Varsko har han givet; han har set, at vi styrede ud i Ulykken, Uretfærdigheden, og skintede naturligvis, hvor sørgeligt det vilde ende; men ikke en eneste Advarsel er der kommet fra ham. Nej tværtimod, det ærede Medlem har sagt det modsatte. Det er ikke et Nar siden, at det ærede Medlem her i Salen udtalte, at kunde vi komme overens med Ministeren om Krigsskattolden, kunde det ærede Medlem gaa med til en Olfstat. Det ærede Medlem sagde udtrykkelig, at han kunde gaa med til en Olfstat som Dækning for yderligere Red-sættelse i Toldsatserne. (Afbrydelse). Det findes i Folketingsstidende for 1889—90 Sp. 2726. Nu kan det ærede Medlem se efter. Den Udtalelse, jeg har sigtet til, fremkom i Fjor under Behandlingen af Ministeriets Lovforslag om en Skat paa Ol og Brændevin; nu kan det ærede Medlem, som sagt, se efter i Tidenden. Jeg forstaa imidlertid ikke, hvor det ærede Medlem saa har haft sine Tanker henne. Moralen kan ikke være saadan forandret her, at hvad der var Ret i Fjor, skal være Uret i Nar. Hvis det ærede Medlem havde Ret i Fjor i, at det var dog ikke uretfærdigt under visse Betingelser at paalægge en Olfstat, kan det sagtens heller ikke være uretfærdigt i Nar. Det maa altsaa ikke ligge deri, at Olfstaten i og for sig er uretfærdig, det er ikke deri, at man skal søge det ærede Medlems Standpunkt; men deri, at Olfstaten skal paalægges til Fordel for Sukkeret. Det uretfærdige maa ligge i, at det er Sukkeret, der bliver frit; det andet er en Umulighed, det strider mod det ærede Medlems Udtalelser, mod hans hele Stilling.